

Man en vrouw wisselen langzaam van rol in 'Hufferproof, part 1'

Theater In het vervreemdende universum van *Hufferproof, part 1* veranderen een man en een vrouw langzamerhand van positie. Regisseur Stephen Liebman put uit clichés om ze vervolgens interessant te ontwrichten.

De vrouw, **gespeeld door Anneke Sluiters**, beweegt kunstmatig en staccato door de ruimte, Foto Bas de Brouwer

Regie: Stephen Liebman, Frascati Producties. Gezien: 23/11, Frascati Theater, Amsterdam. Te zien t/m 30/11.

●●●● [Marijn Lems, 27 november 2019 om 10:58](#)

We lijken in een Barbie-universum te zijn beland, zo roze is de huiskamer waarin de nieuwe voorstelling van Stephen Liebman zich afspeelt. De muren zijn van matras en alles lijkt van plastic – zelfs de vrouw (Anneke Sluiters) lijkt fake, zo kunstmatig en staccato beweegt ze door de ruimte, zo leeghoofdig is haar blik, zo vanzelfsprekend is haar dienstbaarheid aan haar man (Tim Schmidt).

Er becroop een gevoel van verveling bij aanvang van *Hufferproof, part 1* – waarom weer deze vijftiger-jaren-clichés over man en vrouw van stal gehaald, hoe gestileerd ook? Al gauw begint de voorstelling de gepresenteerde rollenpatronen echter te ondermijnen. De machtspositie van de man, die in zijn teksten laat doorschemeren

dat hij zich ook buiten de deur niet meer op een vanzelfsprekende autoriteit kan beroepen, brokkelt langzaam af – in een spannende scène halverwege het stuk, waarin Schmidt nog zijn oude dominante positie probeert terug te vinden, weet Sluiters hem puur door speelse vragen te stellen totaal onschadelijk te maken.

De wisseling van de wacht wordt ook in het fysieke spel mooi gevangen: Schmidt en Sluiters nemen langzamerhand elkaars lichaamstaal over, waardoor Sluiters ontsnapt uit haar hittepetitterigheid en een veel rustigere, autonomere positie in kan nemen, terwijl Schmidt juist steeds meer in paniek raakt. De scenografie van Marloes van der Hoek en Wikke van Houwelingen speelt bovendien een mooi spel met de buitenwereld: de huiskamer lijkt de enige veilige plek ten opzichte van een veranderende samenleving – maar ‘veilig’ voor wie? Als Schmidt een vloertegel oplicht en met een hard geluid wordt geconfronteerd legt hij hem snel terug, terwijl Sluiters steeds meer tegen de muren van de woning begint te duwen. Zij kan ook niet meteen chocola maken van wat ze aan de andere kant ziet, maar wat voor de man een angstbeeld is, roept in haar vooral gezonde nieuwsgierigheid op.